

ikke Ministeren at gennemføre den dør. Der vil saa maaske være god Anledning for Ministeriet til at tage det Spørgsmaal op til Overvejelse, om Folketinget ikke burde afskaffes, en Tanke, man er inde paa med Hensyn til dette Ting, naar det ikke uden videre vil bøje sig for, hvad det andet Ting maatte beslutte.

Hvad nu Lovforslaget her angaar, kunde jeg nok have Lyst til at rette det hist og her i sproglig Henseende. En Dødelighedstavle, der er en Udjævning af Anstaltens Erfaringer, er ikke noget godt Udtryk. Det er heller ikke noget godt Udtryk: Dersom Reservefonden er mindre end en bestemt Størrelse, henlægges, „saa vidt Overskuddet tilstrækker“, et vist Beløb dertil. Og saadan er der andre Steder, hvor det forekommer mig, at det havde været heldigt, om man havde gaaet dette af Teknikerne ved Statsanstalten udarbejdede Lovforslag lidt efter ud fra sproglige Hensyn. I Anmærkningerne skriver Ministeren, at „da man neppe indenfor den ret korte Frist til Femaarets Udløb vil kunne vente det oprindelige Forslag“ — det er altsaa det fra forrige Samling — „med mere omfattende, principielle Ændringer gennemført“ o. s. v. Nej, det har den høj-ærede Minister sandelig Ret i. Det vil neppe være muligt, ikke saa meget af den Grund, at vi ikke nok, naar vi fik det fornødne Antal Dage, kunde gøre det, men først og fremmest fordi Ministeren ovenhovedet ikke har fremsat det paagældende Forslag for Rigsdagen. Og naar det ovenhovedet ikke er fremsat for Rigsdagen, er det dog komplet umuligt for Rigsdagen at gennemføre det.

I Lovforslaget staar der, at Nettopræmien beregnes efter en Rentefod af 4 pCt. helaarlig, og i Anmærkningerne siges det, at Beregningen hidtil har været baseret paa en Rente af 2 pCt. halvaarlig, en saadan forudsættes i Tarifferne. Det forekommer mig nu ikke, at man kan sige dette, thi i Loven af 1870 blev det ganske vist fastsat, at Anstaltens Tariffer skulde være grundet paa en Rentefod af 2 pCt. halvaarlig. Men i Loven af 1893 fastsættes Grundlaget til en Rentefod af $1\frac{3}{4}$ pCt. halvaarlig for en Række Forsikringer. Og ligeledes skal ifølge Loven af 1906 angaaende Karensforsikringen Præmierne beregnes paa Grundlag af en Rente af 1,75 pCt. Det forekommer mig, at Bemærkningen i Anmærkningerne er mindre korrekt, end vi i og for sig kunde ønske det, naar en Sag forelægges for Rigsdagen.

Efter de gamle Love angaaende Statsanstalten for Livsforsikring lægges der, naar først Præmie eller Indskud er beregnet

paa Basis af den fastsatte Dødelighedstavle og den saaledes fastsatte Rentefod, visse Tillæg til, dels Driftstillæg, dels Sikkerhedstillæg; i Loven af 1870 blev der fastsat et Driftstillæg paa 3 pCt. af Indskuddene eller Præmien, hvortil kom et Sikkerhedstillæg, varierende fra 3 op til 10 pCt. Der er sket nogle Ændringer i de følgende Love, men det er dog altid gjort paa den Maade, at der til den beregnede Nettopræmie lægges visse Procent i Drifts- og Sikkerhedstillæg. Det, der her foreslaas, er imidlertid i Virkeligheden en Ændring deraf, naar der nemlig staar i § 1, at Tarifpræmien skal beregnes saaledes, at 3 pCt. deraf skal være Sikkerhedstillæg og 4, 7 eller 10 pCt. Driftstillæg, efter forskellige nærmere omtalte Forhold. Der er nemlig Forskel paa, om man har en Tarifpræmie, af hvilken Sikkerheds- og Driftstillæg udgør visse Procent, eller man først beregner en Nettopræmie og derefter lægger disse Procent til. Navnlig i en Institution som denne, hvor man jo med Hensyn til Præmierne regner med Øre, er det ikke ganske ligegyldigt, om man benytter den ene eller den anden Fremgangsmaade. Der staar ikke i Motiverne nævnt noget om denne Forandring, og jeg vil derfor gerne spørge den højtærede Minister, om det virkelig er tilsigtet, at der her skal ske en Ændring.

I øvrigt frembyder de givne Oplysninger det ganske interessante, at saa vidt Erfaringerne strækker til, har det vist sig, at for Karensforsikringer — altsaa Forsikringer uden Lægeundersøgelse — kan man anvende den samme Dødelighedstavle som for Forsikringer med Lægeundersøgelse, og endvidere det ganske interessante, at medens man tidligere havde forskellige Dødelighedstavler for Mænd og Kvinder, saa mener man nu at kunne gaa over til en for begge Køn ensartet Dødelighedstavle. Medens Kvinder hidtil under i øvrigt lige Aldersforhold har betalt højere Præmie, er det altsaa nu Meningen, at Præmien skal være ens for Kvinder og for Mænd.

Det kunde naturligvis være meget ønskeligt, om der blev givet Rigsdagens Medlemmer Lejlighed til at se lidt nærmere paa et Forslag af denne Art, selv om, som jeg sagde til at begynde med, vor Evne til at trænge til Bunds i Sagen er noget begrænset. Da imidlertid de to ærede foregaaende Talere ikke har ytret noget Ønske om Udvalg, skal vort Parti ogsaa afstaa fra et saadant Ønske, idet vi mener, at man kan gaa ud fra, at det særlig tekniske i den Beregning, der ligger til Grund for hele Forslaget, er i sin Orden; i saa Henseende nærer jeg i hvert Fald ikke nogen som helst Tvivl.